

entusiasme va despertar el de les *viejass families*. Ens diuen que fins i tot Pablo Garnica va dir: "Ets el nostre home. Has de ser el nostre president". I ho va ser.

D'on venia Mario Conde? Es tracta d'un advocat de l'estat al servei de Laboratorios Abelló, empresa que va vendre a la multinacional italiana Montedison. Els diners, tant els seus com els del seu soci Juan Abelló, els va dedicar a la compra d'accions de Banesto, especialment després d'haver comprovat les

quantitats minses que els "patriarques" en tenien.

Després de l'operació-sorpresa, Conde va tarifar amb el seu soci Abelló i va blindar els estatuts. Va mirar —perquè és persona que s'hi fixa— que a l'hora d'anomenar consellers, n'hi hagués queessin felix Alfonso Guerra o, com diuen els ben informats, Ferraz.

L'administració de Banesto va ser un desastre històric. La primera política —créixer sense contemplacions— va portar a unes taxes de morositat que feien

escruixir. Mario Conde afrontava constantment les freqüents inspeccions del Banc d'Espanya amb promeses de cabals que vindrien de forma immediata (d'on, si no d'Amèrica) i ja en temps de l'actual governador d'aquesta institució, Luis Ángel Rojo, es va arribar, en ple mes de desembre, a la situació límit: "O arregles el banc o hauré d'arreglar-te'l jo". I així va ser, el 28 de desembre de 1993.

Però queda una pregunta en l'aire, com dèiem al principi: què en fem, ara, d'un xicot tan llest? **Fabià Estapé**

La rauxa catalana, el seny del PP

Salvador Cardús repassa els principals temes que centren la campanya electoral, i especialment les polèmiques declaracions de Mercedes de la Merced.

Sort en tenen tots plegats —em refereixo als qui aquests dies estan de campanya electoral— del fet que els uns animen la festa dels altres. Com s'ho farien si no es poguessin respondre mútuament els excessos verbals del dia anterior que ha propiciat l'ambient dels mítings llurs?

Aquesta autoimposició que es fan de respondre's mútuament els acudits, ha portat a coses ben divertides. Si Roca un dia advertia al PSC que pobres d'ells si criticaven CIU, l'endemà, en una desconeguda faceteta d'humorista, Obiols responia que una mica sí que criticaria CIU: que en Gasòliba era un candidat avorrit i que preferia la Concepció Ferrer. Bona, aquesta: ja m'agradaria veure un concurs d'acudits en què competissin Verde Aldea i Gasòliba, i si es vol, Gutiérrez i Cahner! Vistos els candidats, Europa deu ser una cosa molt seriosa.

Però de tant en tant es produeix una autèntica aportació al debat, com la que ha fet Mercedes de la Merced, en entrevista concedida a *El País*. La senyoreta, llicenciada en història (per quina universitat?, potser per una de les que té un dels rànquings de qualitat més alts dins l'estat?), com se sap, en va dir dues de molt grosses: allò de la bona persona que era Franco, i allò altre de la preocupació pel boig que podria presidir la Generalitat de Catalunya i tenir la Guàrdia Ci-

Mercedes de la Merced. La candidata del PP ha animat la campanya amb els seus estirabots.

vil a les seves ordres. Vidal-Quadras, aquest pensador del PP avalat per l'altre gran intel·lectual i polític escaldat, Mario Vargas Llosa, ho va voler arreglar recordant que, si bé Macià i Companys no eren bojos de lligar, sí que havien fet bogeries polítiques. La història que sap Vidal-Quadras dona la raó a la Merceditas.

Les opinions de Mercedes de la Merced han anat, doncs, com l'anell al dit de tota

la resta de partits. Tal com ja va passar a les eleccions generals del 6 de juny anterior, el PSOE ha tornat a utilitzar l'argument de la por a la dreta, però a més, ha tret de l'armari l'espantall del franquisme del PP. L'argument no és nou del tot, i el mateix PSC ja l'havia fet servir amb una certa moderació contra CDC fa anys. Però mai fins ara no se n'havia parlat tan sistemàticament. I la candidata del PP els ho ha fet fàcil.

Ara bé: l'escàndol pel franquisme latent i tranquil de la historiadora del PP —i probablement de molts dels fills de menys de vint-i-cinc anys dels molts franquistes mal anomenats "sociològics"— és, com la majoria d'escàndols polítics, fari-saic i hipòcrita. D'una banda, perquè tots els partits implicats en la transició a la democràcia van pactar l'oblit del franquisme i la no estigmatització dels franquistes. I això significava que, a la llarga, aquest podia reparèixer sense cap senyal, sense màcula. I, segona, perquè aquest franquisme latent i tranquil no és la primera vegada que apareix en escena.

No calia esperar les opinions de la diputada per constatar-lo. A part del fet que, si és que volen revisar el franquisme dels uns i dels altres, el primer problema amb què es toparan és que hi trobaran implicat un tal príncep Juan Carlos o un ex-cap de Movimiento anomenat Samaranch, etc.

L'altre disbarat de la diputada, el de l'hi-

potètic boig elegit democràticament en unes eleccions dominades per la rauxa catalana en un dia de tramuntana, però, no ha preocupat gens fora de Catalunya. En el fons, aquesta és una por força més estesa que el que són els límits dels seguidors del PP. Tal com ja van fer els joves del PSOE en arribar al poder el 1982, aquesta

noia també ha descobert l'encant de la Guàrdia Civil, i la veu com a símbol i garantia de la integritat territorial de l'estat.

Ara bé, si la bogeria hipotètica d'un president de la Generalitat és una ofensa a la democràcia i als catalans, en canvi aquella concepció de la Guàrdia Civil, és força lúcida. I, per tant, aquesta és la qüestió:

certament el nostre president futur no serà boig; però en el cas d'un conflicte de fidelitats, al costat de quin Parlament es posarien uns mossos carregats de guàrdies civils? Aquesta noia del PP és tan de bona fe que encara no s'ha adonat de l'astúcia del PSOE de traspasar-nos massivament les forces de seguretat! **Salvador Cardús**

Tots els camins porten a Europa

Ara que la inversió europea es desplaça cap a l'Est, Albert Alay proposa un arc mediterrani fort i amb veu pròpia, tot fent de contrapès a la potència dels EUA.

Hem passat uns anys amb un predomini del que alguns en diuen europessimisme, i no era per menys. La realitat europea s'havia construït basant-se en la necessitat de protegir-se de l'imaginari perill soviètic i quan va caure la cortina de ferro havien de començar els problemes. El primer va ser una crisi econòmica que ens afectaria a tots en diferent mesura; el segon, la pèrdua de valors i referents ideològics; tercer, que el centre europeu va començar a mirar més cap a l'Est que cap a la Mediterrània.

Però vet aquí que dos factors afavoreixen que ens tornem a unir. En primer lloc, la incorporació de Suècia, Àustria, Finlàndia i Noruega i l'interès de països com Malta, Turquia, Txèquia, etc., per integrar-se en el projecte d'Unió Europea, del qual no voldrien pas participar si fos tan mala idea. Però en segon lloc, un determinisme econòmic que ens ve imposat de fora i molt especialment dels Estats Units. Es tracta, ni més ni menys, que la mundialització de l'economia. Cadascun dels dotze actuals, dels setze de demà i dels vint o vint-i-dos de demà passat, és conscient que per si sol no pot afrontar el repte d'una economia global en el marc de la qual haurà de competir amb els Estats Units —que té el més gran poder financer i tecnològic del món— i amb els països mal anomenats del Ter-

Parlament Europeu. La UE vol enfortir la seva economia.

cer Món. És evident que els capitals nord-americans invertits en països pobres els poden donar un guany productiu i comercial, als seus empresaris, que podran vendre en països que —com el nostre— estan a mig camí en el procés econòmic. Capitals, principalment americans, donaran feina a la gent d'Àsia i Àfrica —que així es podran veure les orelles— i els països intermedis en serem els clients, amb l'inexorable augment de la nostra desocupació.

En vista d'aquesta situació no podran lluitar ni França ni Itàlia ni nosaltres, per separat. Hi podran fer alguna cosa els britànics i alemanys perquè en el rànquing econòmic i financer no són tan lluny dels americans, però la resta dels europeus, no.

Per això és tan important la Unió Europea, si ens volem defensar dels efectes de la mundialització, i per evitar —tant

com sigui possible— que Alemanya es deslligui del projecte. Perquè és clar que, fins ara, el procés d'inversions europees anava de nord a sud, però amb la caiguda de la ridícula muralla que ens separava de l'Est, hi ha un creixent interès perquè les inversions vagin de l'Oest cap a l'Est, cercant un mercat de treball més favorable als interessos econòmics dels empresaris.

Això té especial interès per als països de l'arc mediterrani nord-occidental,

que fins ara era la destinació dels recursos excedents del centre i nord d'Europa. No oblidem que d'aquest arc formen part el País Valencià, Catalunya, Balears, la costa mediterrània francesa i bona part del nord d'Itàlia. Concretament, els països de parla catalana hem de defensar el bloc mediterrani com a complement indispensable del centre i nord d'Europa, però especialment dels efectes d'atracció econòmica dels països de l'Est, perquè formen un bloc agrícola, industrial i turístic important i complementari. Essent conscients que el poder financer i tecnològic és al cor d'Europa, i que la perifèria mediterrània no podrà ser hegemònica, hem d'estar més lligats que mai —i amb veu pròpia— als centres de decisió europeus. Amb una velocitat més lenta i una via d'amplada diferent, ens ofegaríem deliberadament.

Albert Alay